

สืบตำรวจโทบุญทิ้ง

ป.ยุทธ

รถปิกอัพเคลื่อนตัวไปตามไหล่เขาที่สูงและลาดชันสลับขึ้นลงเนินไปมาช้า ๆ อย่างระมัดระวัง ชายฉกรรจ์ในชุดลายพรางพร้อมอาวุธครบมือสี่ – ห้าคนที่นั่งบนกระบะโยกเยกโอนเอนไปตามสภาพถนนลูกรังอันขรุขระของขุนเขา

ดวงตะวันเคลื่อนคล้อยลอยต่ำลงทุกขณะ ผู้ทำหน้าที่พลขับรู้ว่าจะต้องมุ่งหน้าให้ถึงหมู่บ้านก่อนเวลาอันพลบค่ำเพื่อจะไม่เป็นอุปสรรคและความเลวร้ายในการเดินทางกับสภาพถนนเช่นนี้

“ ปลัดบุญทิ้ง ผมจะออกประชุมชาวบ้านเรื่องยาเสพติดในเขตพื้นที่อบต.ของคุณ ” ปลัดอำเภอผู้รับผิดชอบงานป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อยพร้อมกำลังอาสาสมัครที่ทุกคนเรียกจนติดปากว่า อส. แข็งกับบุญทิ้ง ณ ที่ทำการ อบต. ก่อนเลิกงาน

“ พอดีเลยครับหัวหน้า ผมจะออกประชุมชี้แจงชาวบ้านเตรียมการเลือกตั้งสมาชิกอบต. ที่ครบวาระอยู่พอดี ผมขอไปด้วยคน ” บุญทิ้งบอกกับปลัดอำเภอที่เขาเรียกหัวหน้าอย่างให้เกียรติ

ก่อนออกเดินทางบุญทิ้งไม่ลืมที่จะหยิบเอาปืนขนาด 9 มม. ที่เขาซื้อไว้สมัยเป็นตำรวจติดตัวมาด้วย

บุญทิ้งนั่งเบียดเสียดข้างหน้ากับปลัดอำเภอ เขาเหลือบมอง อส. ทำหน้าที่พลขับ พลังนึกเอาใจช่วยในการทำหน้าที่ให้ตลอดรอดฝั่งอย่างปลอดภัย แล้วชำเลื่องปลัดอำเภอที่มาในชุดลายพรางเช่นเดียวกับ อส.

บุญทิ้งรู้ว่าปลัดอำเภอหนุ่มหน้าตาดี อายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกับเขาเป็นผู้มีอนาคตไกล โดยเฉพาะนามสกุลที่เหมือนกับอดีตอธิบดีที่เกษียณอายุไปแล้ว เป็นตัวการ์ตูนในความก้าวหน้า บุญทิ้งได้แต่แปลกใจว่าทำไมเส้นสายใหญ่ขนาดนี้ยังมารับราชการอยู่อำเภอกันดารอย่างนี้ด้วย หรือว่า...แต่ความสงสัยก็ได้แค่เพียงสงสัยไม่กล้าถาม และคิดว่าทุกคนต้องมีเหตุผลของตัวเองที่เป็นเรื่องส่วนตัว

บุญทิ้งก็เช่นกัน แม้แต่ตัวเขาก็ยังอดไม่ได้ที่จะสงสัยในเรื่องของตัวเอง

(เรื่องเล่าจากป.ยุทธ...สืบตำรวจโทบุญทิ้ง)

ตั้งแต่จำความได้เขาไม่เคยรู้เลยสักนิดว่าพ่อแม่ของเขาเป็นใครกัน เห็นมีแต่หลวงตาเท่านั้นที่เลี้ยงดูมา ทุก ๆ เช้าบุญทึ่งจะต้องถือปิ่นโต ตามหลังหลวงตาออกบิณฑบาต หลวงตาส่งให้เรียนหนังสือจนจบ ม. 6 จากนั้นเขาก็สอบเข้าโรงเรียนพลตำรวจพร้อมจบออกมาเป็นข้าราชการ ตำรวจชั้นประทวน

บุญทึ่งเคยสอบถามหลวงตาถึงพ่อแม่หลายครั้ง แต่ก็ได้คำตอบแค่ว่าแม่นำมาฝากไว้กับหลวงตาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ โดยที่หลวงตายังไม่ได้รับฝากเสียด้วยซ้ำ แม่ของเขาก็ทิ้งไว้แล้วหายไป หายไปตราบเท่าทุกวันนี้ ด้วยเหตุนี้เองหลวงตาจึงตั้งชื่อให้เขาว่า บุญทึ่ง เขารู้ตัวดีว่าชื่อเขาออกจะเชย แต่เขาบอกกับตัวเองว่าจะไม่ยอมเปลี่ยนชื่อใหม่อย่างเด็ดขาด เขาจะคงไว้เป็นอนุสรณ์ตราบชั่วชีวิต เพื่อไว้เป็นที่ระลึกว่าเขาถูกทอดทิ้งจากผู้บังเกิดเกล้า แต่ที่จริงแล้วเขาไม่เคยคิดที่จะ โกรธแม่แม่แต่เน็ดตรงกันข้าม เขาปรารถนาที่จะเห็นแม่กลับมา กลับมาหาเขา บุญทึ่งคิดเสมอว่าแม่คงลำบากมากถึงไม่สามารถเลี้ยงเขาได้ และคงมีเหตุผลเพียงพอจึงได้ทิ้งเขาไปเช่นนี้

บุญทึ่งรับราชการเป็นตำรวจ พร้อมทั้งสมัครเรียนต่อกับมหาวิทยาลัยเปิดในคณะนิติศาสตร์ควบคู่ไปด้วย ความหวังตั้งใจของเขาจะต้องเป็นนายร้อยตำรวจให้ได้ และเขาจะต้องเป็นนายร้อยตำรวจที่ดี มีคุณธรรมช่วยเหลือประชาชนตามอุดมการณ์และปณิธานที่ตั้งไว้

บุญทึ่งจบหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิตตั้งใจเมื่อมียศสิบตำรวจโท ความฝันของเขาต้องมลายเมื่อสอบเป็นนายร้อยตำรวจไม่ได้ดังที่ตั้งใจ เขาไม่ละความพยายาม สอบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็คือน้ำเหลว ในที่สุดเขาจึงหันเหชีวิตมาเป็นนักพัฒนา เขาสอบเป็นปลัด อบต. ได้ในปีนั้น พร้อมอำลาชีวิตราชการตำรวจ มาเริ่มต้นเป็นข้าราชการสังกัดใหม่ที่คลุกคลีอยู่กับชาวบ้านในท้องถิ่นชนบท เด็ดหวัดอย่างเขาได้แค่นี้ก็นับว่าก้าวหน้าในชีวิตราชการแล้ว เขาคิดเช่นนั้น

รถเลี้ยวเข้าเขตหมู่บ้านในหุบเขา เด็ก ๆ กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจที่นาน ๆ ทีจะมีรถผ่านมาให้เห็น แต่เมื่อเห็นผู้แต่งชุดลายพรางถือปิ่นที่นั่งกระบะหลังเท่านั้น เด็ก ๆ ก็วิ่งเตลิดหนีไปคนละทิศละทาง บางคน

ร้องให้จ้า ด้วยความกลัวเกรงตามแบบฉบับของเด็กบ้านคอยที่ถูกผู้ใหญ่
หลอกให้กลัวเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเพื่อให้วานอนสอนง่าย

“ สวัสดิศรีบท่านปลัดไชยยศ อ้าว ...ปลัดออบอดอ ก็มาด้วยเชิญ
ครับ เชิญบนบ้านก่อน ” ผู้ใหญ่บ้านเข้ามาต้อนรับหลังจากที่รถจอดหน้า
บ้านแล้ว พวกเขาจับไหว้ก่อนก้าวขึ้นเรือนผู้ใหญ่บ้านตามคำเชื้อเชิญ
ก่อนที่จะแจ้งความประสงค์

“ รอเดี๋ยวนะครับผมจะจัดหาข้าวปลาอาหารมาให้ ” ผู้ใหญ่บ้านว่า

“ ไม่ต้องหอรอกครับผู้ใหญ่พวกเราไม่กลัวอะไรด้วย อย่าลำบาก
เลย ” ไชยยศยกมือห้าม แต่ผู้ใหญ่บ้านน้ำใจงามก็ยังคงหาสำหรับมาวาง
เต็มหน้าให้พวกเขากินจนอิ่มหน้าสำราญ

ดวงตะวันลับเหลี่ยมเขาไป ความมืดมิดเริ่มโอบตัวเข้าปกคลุม
หมู่บ้านที่กระแสไฟฟ้ายังไม่ถึง ยังคิดที่เป็นข้างขึ้น แสงเดือนใกล้วัน
เพ็ญลอยตัวส่องแสงนวลสลัว จึงดูไม่มีมืดมิดนัก

เสียงเกราะดังเป็นสัญญาณเรียกให้ชาวบ้านมาประชุม โดย
ผู้ใหญ่บ้านนัดหมายเอาศาลากลางบ้านเป็นที่ประชุมในครั้งนี้ แสงสว่าง
จากหลอดไฟที่ใช้แบตเตอรี่รถยนต์ที่ไชยยศเตรียมมาส่องสว่างพอ
มองเห็นหน้ากลุ่มชาวบ้านที่มาประชุมกลุ่มใหญ่

“ สวัสดิศรีบพ่อแม่พี่น้องชาวบ้านคอยหมู ผมมาประชุมชี้แจง
เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด ..ขอให้พวกเราช่วยกันเป็นหูเป็นตาสอดส่องดูแลอย่า
ให้แพร่ระบาดมาถึงลูกหลานท่านได้ ..หากมีเบาะแสก็แจ้งกับทางการ ”
ปลัดไชยยศสาธยาย จนถึงคิวนุญทิ้งบ้าง

“ สวัสดิศรีบ.....การเลือกตั้งสมาชิกสภาออบอดอ ที่จะมีขึ้นอีก
ในเดือนหน้าแทนสมาชิกที่ครบวาระไป คุณสมบัติของผู้เลือกตั้งคือ
..... คุณสมบัติของผู้สมัครรับเลือกตั้งคือ ” ขณะกำลังชี้แจง
อยู่นั้นบุญทิ้งไม่เห็นไชยยศกับ อส. ในที่ประชุม เขาจึงสอบถาม
ผู้ใหญ่บ้านเพื่อคลายสงสัย

“ พอดีมีสายมาบอกว่า จะมีกลุ่มขนยาบ้าผ่านหุบเขาท้ายหมู่บ้าน
ท่านปลัดไชยยศ กับ อส. จึงรีบไปดักซุ่มจับกุม เลยไม่ได้บอกให้ปลัด
บุญทิ้งทราบ ” บุญทิ้งรู้ว่าการปราบปรามไม่ใช่หน้าที่ของเขา ด้วยเหตุนี้
กระมังที่ไชยยศไม่ได้ชวนเขาไปด้วย หรือเห็นว่าเขากำลังประชุมชี้แจง
กับชาวบ้านอยู่ก็เป็นได้ เขาคิด

“ ปลัดครับ ” อดีตสมาชิก อบต. ที่ครบวาระและคุ้นเคยกับเขาเข้ามากระซิบ

“ มีอะไรหรือพี่กำห้ำ ”

“ คือ ผมกลัวว่ามันอาจจะเข้ากับटकพวกมันนะครับ หรือไม่พวกมันอาจจะวางแผนปล่อยข่าวเพื่ออะไรซักอย่าง ”

“ หรือครับ ไหนลองขยายความให้ผมเข้าใจหน่อยซิครับ ” บุญทิ้งยังไม่เข้าใจ

“ ปลัดลองคิดดูนะครับ วันนี้ใคร ๆ ก็รู้ว่าปลัดอำเภอกับ อส. เข้ามาในหมู่บ้าน แล้วพวกมันยังมีหน้ามาขมขำอีก ” บุญทิ้งฟังอดีตสมาชิก อบต. พูดแล้วพยักหน้าเห็นด้วยและพอเข้าใจ

“ ไป... นำทางผมไปหน่อย เผื่อยังงี้ ๆ พวกเขาอาจต้องการความช่วยเหลือ ”

“ ท่านผู้ใหญ่ประชุมต่อก่อนครับ ” เขาหันไปบอก

แสงจันทร์ยังสาดส่องให้เห็นทางเดินเป็นลาง ๆ อดีตสมาชิก อบต. ส่องไฟฉายพร้อมสาวเพื่อนำทาง ในขณะที่บนบ่าสะพายปืนลูกซองยาว ซึ่งเป็นปืนประจำหมู่บ้าน อพป. ไปด้วย บุญทิ้งกระซิบลูกเลื่อนลำกล้องปืนของเขาเตรียมพร้อมก่อนที่จะเก็บลงซองที่สะพายซ่อนไว้ข้างลำตัวโดยมีเสื้อแจ็กเก็ตสวมทับ

ผู้นำทางให้สัญญาณเขาเหมือนมีอะไรบางอย่าง ก่อนปิดไฟฉายแล้วทำเสียงจู้จี้

แว่วเสียงคนพูดอยู่ไกล ๆ ฟังไม่ได้ความ

คนนำทางหมอบลงแล้วหันมาทางบุญทิ้ง เขาทำตามแล้วค่อยคืบคลานเข้าไปตามพุ่มไม้และโขดหิน เขาสะกดผู้นำทางก่อนคืบคลานเข้าไปใกล้กว่านี้อีก

“ ไหนใครเป็นหัวหน้า ไอนี้ หรือไอนี้ ” แสงจันทร์บวกละแสงไฟแบบเตอริที่ใส่ไว้บนหัวของคนกลุ่มนั้นส่องหน้ากลุ่มคนที่ถูกจับนั่งคุกเข่ารวมกัน แต่ละคนเอามือไว้บนหัว เขาเห็นชายสวมหมวกไหมพรม เล็งปืนสั้นในมือส่ายไปมาใส่ไชยยศ กับ อส. พรรคพวกที่เหลือสี่ห้าคนรายล้อม พร้อมเล็งปืนอาก้าใส่ นี่พวกเขาคงถูกซ่อนแผนจริง ๆ ด้วย จึงถูกจับเป็นเชลยเช่นนี้ บุญทิ้งคิด

“ ไม่ไอนี้ก็ไอนี้แน่ท่าทางมันบอก ”

“เอาเลยลูกพี่ จะเอาพวกมันไว้ทำไม ” สมุนที่กำลังเล็งเป้าใส่พวก
ขึ้น

เฮ้...เอาไอนี้ก่อน ” ลั่นเสียงพูดป็นหันไปจ่อกับหน้าผาก

“อย่า...ยอมแล้ว” คนถูกจ่อร้องลั่น

“ใจเย็นๆ เราคุยกันได้นะคือว่า...” ไชยยศพูดยังไม่ทันจบ

“ ปัง ” ร่างของ อส. เเคราะห์ร้ายหายไปตามแรงของกระสุน
เลือดทะลักออกจากเสกหน้า ทุกคนตะลึงงัน แต่ไม่กล้าขจัดขึ้น
เพราะมีอาก้าเล็งที่หัวของทุกคน

ชายสวมหมวกไหมพรมคนเดิมหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

“ ไหน ใครจะจับยาบ้ากู มาซินี้ไง เต็มกระเป๋าหมดเลย ต่อไป
คิดไอนี้ บะ...ท่าทางดีนี่คงจะเป็นหัวหน้าแน่นอน ” ปืนที่ปลิดชีพ อส.
กระบอกเดิมมาที่หัวไชยยศ

“ ไม่ใช่หัวหน้าหรอก ” หนึ่งในกลุ่มที่ถูกจับพูดแก้ต่างขึ้น

“ ใช่ไม่ใช่...ไม่เป็นไร ” พูดจบใช้นิ้วชี้สอดเข้าตะไกร

เสี้ยววินาทีนั้น ไม่มีใครคิดที่จะขจัดขึ้น เพราะนี่มันชีวิตจริงไม่ใช่
นิยาย หรือในละครทีวี ไชยยศตัวลั่นระทึกรู้ว่าไม่รอดแน่แล้ว จบกันที่
ละทีนี้ชีวิต

บุญทิ้งรู้ว่าจะต้องทำอะไร เหยี่ยงทองนักแม่นปืนของวิทยาลัย
การปกครอง ประกอบกับหลักสูตรชัยชนะของโรงเรียนพลตำรวจอย่าง
เขาคงต้องตัดสินใจ

“ ปัง ” ไชยยศสะดุ้งเหือกตกใจ แต่...ชายคนที่สวมหมวกไหม
พรมร่วงทรุดกับพื้นแทน เลือดสด ๆ ทะลักออกจากรูโหว่ที่หน้าผาก
นองพื้น

“ ปัง ” บุญทิ้งไม่ปล่อยโอกาสลั่นไกใส่กลุ่มคนที่ถืออาก้าอีกคน
ร่วงตาม ทุกคนตะลึงจังจัง

ไชยยศกับ อส. พอรู้ตัวว่ามีคนมาช่วยจึงใช้จังหวะนั้นกระโดด
เข้าแย่งปืนพลิกสถานการณ์เอาพวกนั้นเป็นเชลยแทน

“ ใครมาช่วยพวกเรานี้ เยี่ยมเลย ” ไชยยศถามขึ้นอย่างงง ๆ

“ ผมเอง ” บุญทิ้งพูดพลางเดินออกจากที่ซ่อนเข้าไปหา

“ โอ้...ปลัดบุญทิ้ง ” ทุกคนร้องเป็นเสียงเดียวกัน

‘ปลัดอำเภอใจเด็ดนำกำลัง อส. จับตายกลุ่มขนยาบ้าหลายศพ’
หนังสือพิมพ์ประกอมาในวันต่อมา แต่คนที่อยู่ในเหตุการณ์คืนนั้น
เท่านั้นที่รู้ว่ามันไม่ค่อยตรงตามความเป็นจริงมากนัก

วันนี้ข้าราชการทุกคนในอำเภอมารวมกันให้การต้อนรับผู้ว่า
ราชการจังหวัดที่เดินทางมาประชุมและมอบนโยบายในการป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติด

“ให้ทุกคนปรบมือให้ปลัดไชยยศด้วย” เสียงปรบมือดังกราวทั้ง
หอประชุม “ผมดีใจที่ข้าราชการของเราเอาใจจริงเอาใจกับการปราบปราม
ยาเสพติดในครั้งนี้ เชิญมารับเกียรติบัตร ส่วนความดีความชอบปีนี้รับ
ไปเลยสองชั้น” เสียงปรบมือดังขึ้นอีกครั้ง

แต่แล้วทุกคนในห้องประชุมก็ต้องเงิบกริบเมื่อไชยยศลุกขึ้นกล่าว
คัดค้าน

“ผมจะไม่ขอรับเกียรติบัตรและความดีความชอบครั้งนี้โดย
เด็ดขาด ถ้าหากสืบตำรวจโทบุญทึ่ง ปลัดขอขอบอดออดออยหนูไม่ได้รับด้วย
เพราะเขาคือวีรบุรุษผู้ช่วยชีวิตผมไว้” เสียงอื้ออึงดังขึ้นในหอประชุม

“ไหนคนไหนสืบตำรวจโทบุญทึ่ง แล้วเรื่องมันเป็นยังไง” ผู้ว่า
ถามขึ้นอย่างงง ๆ

บุญทึ่งลุกขึ้นยืนเก้ ๆ กัง ๆ แสดงตน ส่วนไชยยศเดินไปที่ไมค์แล้ว
เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้อยู่ในหอประชุมฟัง และแล้วเสียงปรบมือก็ดัง
กราวขึ้นเนิ่นนานอย่างชื่นชม

หลังเลิกประชุมแล้ว ไชยยศเดินปรี่เข้าหาบุญทึ่ง

“ขอบใจมากเพื่อนรักที่ช่วยชีวิตกันไว้” ไชยยศพูดพลางยื่นมือไป
จับกับบุญทึ่ง

“ไม่เป็นไรครับหัวหน้า”

“ไม่เอา พูดใหม่ซิเพื่อน” ไชยยศบอกเสียงดัง บุญทึ่งงง

“ไม่เป็นไรครับท่านปลัด”

“ไม่ใช่อย่างงั้น ไม่เอาเพื่อน...พูดใหม่” ไชยยศยังยืนยัน

“ให้พูดใหม่เหอ...ได้ ไม่เป็นไรเพื่อน” บุญทึ่งเสียงดัง

“น่าน ...มันต้องยังงั้นเพื่อนรัก”

ทั้งสองยิ้มเรีงร่า พร้อมจับมือกันเขย่าแรงและเนิ่นนาน

@@@@@@

(เรื่องเล่าจากป.พุทธ...สืบตำรวจโทบุญทึ่ง)